

VÄVSALONG 2021

VÄVAR TAR PLATS I KONSTHALLEN I HALMSTAD. EN SALONG FÖR VÄV. I ALLA DESS FORMER. AV UTÖVARE FRÅN SKILDA HÅLL. BERÄTTANDET, BRUKET OCH BEHOVET ATT VÄVA STÅR I FOKUS.

UNDER HÖSTEN 2021 har en Vävsalong ägt rum på Halmstads konsthall. Ett nationellt upprop genererade mängder av bidrag från hela Sverige och en jury valde slutligen ut 29 verk till utställningen.

Jurybedömda salonger är ett etablerat fenomen i konstens värld, men det är första gången, mig veterligen, som en nationell vävsalong ägt rum på en konsthall. Man kan fråga sig varför? Som konstvetare som arbetar med genusfrågor anar jag svaret. Väven, och det textila fältet generellt, har under hela 1900-talet haft en underordnad och marginaliserad roll i konsthistorien. Som alltid finns några få, lysande, undantag – internationellt lyfte exempelvis Bauhausskolan det textila som en viktig disciplin i sin rörelse på 1920- och det tidiga 30-talet och i Sverige ägnade sig bland andra den banbrytande modernisten Sigrid Hjertén åt det textila, i vart fall tidigt i sin karriär. Men förändringens vindar blåser och sakta men säkert återerövrar fler och fler kvinnor konsthistorien. Ändå handlar stora delar av vår

etablerade konsthistoria fortfarande om - män som målar.

Det textila har traditionellt varit en kvinnodomän, inte lika högt ansedd som andra konstformer. Den starka kopplingen till hantverk och hemmet har också, historiskt sett, bidragit att skapa distans till konsten och konstens offentliga utställningsrum.

I dag är situationen på många vis annorlunda. Konsthantverket har sedan 1900-talets senare hälft utvecklats och blivit alltmer inkluderande vilket inneburit ett närmande mellan olika discipliner. De senaste decennierna har gränserna ytterligare suddats ut och idag arbetar många samtida konstnärer med det textila som utgångspunkt. Här finns en djup källa att ösa ur i form av tradition, arv, teknik och uttryck. För var går den exakta gränsen vad som räknas som handarbete, konsthantverk eller konst? Ibland kan gränser, med dess tillhörande markeringar som staket eller i värsta fall skyttegravar, innebära trygghet och identitet. Ännu oftare bär de dock på motsatsen som skapar grupperingar och snäva normer kring rätt och fel, bra och dåligt.

Vad händer om vi upphör att ens ställa frågan kring gränser och istället träder in i ett nytt, neutralt rum där samexistens och respekt för olikheter får råda?

Ett rum där respekten finns för hantverket, precisionen, arvet och traditionen, men också för den mer idéburna eller processinriktade textila konsten där även andra uppsättningar kvalitetsbegrepp kan få leva. Där profession och expertis har en given plats, men likaså den massiva folkrörelse där kärleken till väven står som gemensam nämnare. I detta rummets mitt står skapande och kreativitet, stolthet och glädje. I rummet finns också, även om jag vet att en växande andel män väver, en samlad kvinnokraft utan motstycke. Det är också en kraft som rymmer en överskådlig, kollektiv minnesbank över de anmodrar som spunnit och vävt vår historia som kvinnor. Glöm dem inte. Värda deras arv och för det vidare – i detta och andra rum. I det här rummet bor också den livsviktiga hållbarheten, med djupa kunskaper och insikter kring cirkularitet och återbruk.

Vävsalongen på Halmstads konsthall är ett sådant rum.

Juryn har valt ut verk som genom sina olikheter rymmer så många av vävens alla dimensioner och perspektiv som möjligt på konsthallens 160 kvadratmeter. Här är en mängd olika tekniker representerade – tuskaft, kypert, bunden rosengång, daldräll, gobeläng, taqueté ... begrepp som är välbekanta för många, men helt nya och okända för kanske de allra flesta som nyfiket närmar sig en vävutställning på en konsthall. Mellan och runt verken i utställningen får också minnet och det personliga ta plats, sällan har jag mött så många berättelser från besökare i en utställningshall. Om stela fingrar som inte längre kan väva, om vävstolen som inte kunde följa med i flytten till lägenheten och en kvinnas sorg över ärvda handvävda lakan som barnen inte vill ha. Men också många, många berättelser om gemenskapen i vävstugorna, om en livsstil kring väv och om glädjen att vara en skapande människa.

Vävsalongen härbärgerar en stor bredd och rikedom av uttryck placerade sida vid sida i utställningsrummet, utan markörer eller gränser. I bästa fall utmanar

Bilden ovan fr v, *The way you left will always stay*, tuskaft i björknäver, av Victoria Cleverby, Jacquardväv av Malinn Daengtakote Petersen. *Solförmörkelsen* och *Solen* av Eva-Britt Rosenqvist. Nedan fr v *Put your heels on* av Zafire Vrba Woodski, *Trasmatta Senvinter*, *Ugglarp Strand 2020* av Harriet Axelsson, *Trendiga tulpaner* av Gustaf Helsing, Karolina Peterson, konstchef samtalar med Li Garpenblad kring Elin Claessons bundna rosengångar *Hur jag ser ut* och *Vad jag gör*.

bredden och mångfalden bilden av vad väv kan vara och ska vara. En bild, ett klädesplagg, en skulptur, en matta, en berättelse? Väven finns överallt. I vår historia, i nuet, på oss, runt oss, i våra hem och i våra offentliga rum. Varför kan den då inte få ta plats i konstens salonger?

*Vävsalongen visades på Halmstads konsthall
2 september – 7 november.*

Halmstads konsthall och Svenska Vävrådet vill rikta ett varmt tack till alla som skickade in sina bidrag till utställningen.

*Digital visning av Vävsalongen finns på vav2022.se
Händer i Halmstad.*

Karolina Peterson är konstchef i Halmstads kommun.

JURYN BESTOD AV

Mårten Castenfors, chef för Liljevalchs konsthall,
Petter Helsing, konstnär,
Helena Hertov, designcurator vid Rians designmuseum,
Tina Ignell, Svenska Vävrådet,
Erika Danker utställningsintendent på Halmstads konsthall.